

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΤΟΥ '73

ΟΧΙ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Καθώς πλησιάζει η 17η Νοέμβρη, αρχίσαμε να αναρωτιόμαστε μήπως είναι καιρός να κάνουμε κι εμείς το αγωνιστικό μας χρέος και να εξυμνήσουμε τη νίκη της δημοκρατίας απέναντι στη χούντα. Η απάντηση δεν είναι δύσκολη: δε νομίζουμε.

Στόχος του παρόντος κειμένου δεν είναι να θυμηθεί το ιστορικό Πολυτεχνείο σαν σχολική γιορτή ή ειδησεογραφικό αφιέρωμα, αλλά να προτάξει τον εξεγερσιακό του χαρακτήρα απέναντι στο μνημειακό. Θεωρούμε βέβαια επιβεβλημένη μια μικρή αναφορά στο κλίμα εκείνων των ημερών, σε μια εξέγερση που αρνείται να γίνει "γιορτή" και να υπηρετήσει συνδικαλιστικούς ή κομματικούς σκοπούς, παρόλες τις προσπάθειες που έχουν γίνει σε αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση.

Το εξεγερσιακό κλίμα που επικρατούσε στην κοινωνία είναι αδιαμφισβήτητο. Η "στροφή" της πολιτικής του καθεστώτος και η προετοιμασία για τις ερχόμενες εκλογές τους πρώτους μήνες του '74 είχαν οδηγήσει σε κάθε άλλο παρά εκτόνωση την κατάσταση. Ήδη από το Σεπτέμβρη αλλά και πιο κοντά στον Νοέμβρη πραγματοποιούνταν συνελεύσεις, διαδηλώσεις και συρράξεις με τις αστυνομικές δυνάμεις.

Στις 14 Νοέμβρη, 1500 φοιτητές της Νομικής, από λάθος πληροφορία για συγκρούσεις στο Πολυτεχνείο, κατεβαίνουν με πορεία προς το Πολυτεχνείο, μέσω της Σόλωνος, πορεία η οποία δέχεται επίθεση από αστυνομικές δυνάμεις. Στο Πολυτεχνείο φτάνουν περίπου οι μισοί και ενώνονται με τον ήδη υπάρχον φοιτητικό κόσμο στο προαύλιο του ιδρύματος. Αυτοί ήταν εκείνοι που χαρακτηρίστηκαν από ΚΝΕ - αντιΕΦΕΕ ως "πληρωμένοι πράκτορες των Ρουφογάλη και Καραγιαννόπουλου" στο τεύχος της Πανοπισπαστικής Νο.8 από την ψεύτικη Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα του Πολυτεχνείου.

Η επίθεση της αστυνομίας σε φοιτητές και πολίτες εκτός Πολυτεχνείου δημιουργεί νέες εντάσεις, εξαγριώνει τους έγκλειστους, οι οποίοι πετούν νεράντζια και στη συνέχεια ακολουθούν μικροσυμπλοκές καθώς και τραμπουκισμοί από ασφαλίτες. Μέλη της ΚΝΕ-αντιΕΦΕΕ προσπαθούν να πείσουν τους συγκεντρωμένους να φύγουν, με τη δικαιολογία ότι αποτελούν εμπόδιο για τη διεξαγωγή των γενικών συνελεύσεων. Οι φοιτητές στις γενικές συνελεύσεις αποφασίζουν κατάληψη, εκτός από τη Γ.Σ. των Μηχανολόγων, η οποία αποχωρεί ακολουθώντας μέλη του Ρήγα Φεραίου.

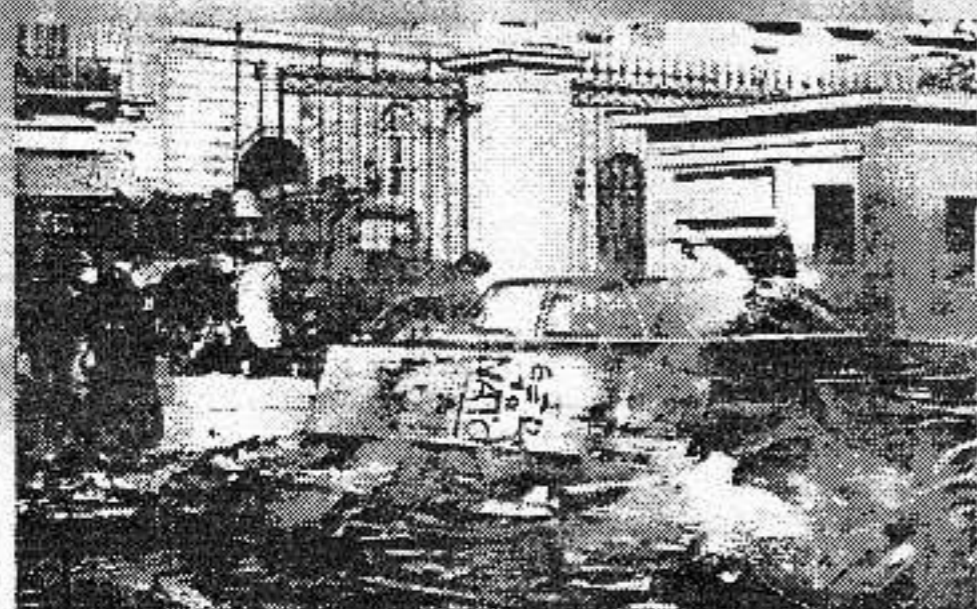
Οι αστυνομικές δυνάμεις αρχίζουν να αποχωρούν, και στη συνέχεια μέλη της ΚΝΕ-αντιΕΦΕΕ επιχειρούν ανεπιτυχώς να

ΠΑΝΟΠΙΟΥΔΑΣΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΠΡΩΤΟ-ΦΑΞΙΦΩΤΗ 1974

ΑΓ. ΘΩΜ. ΟΥΛΟΥ 8

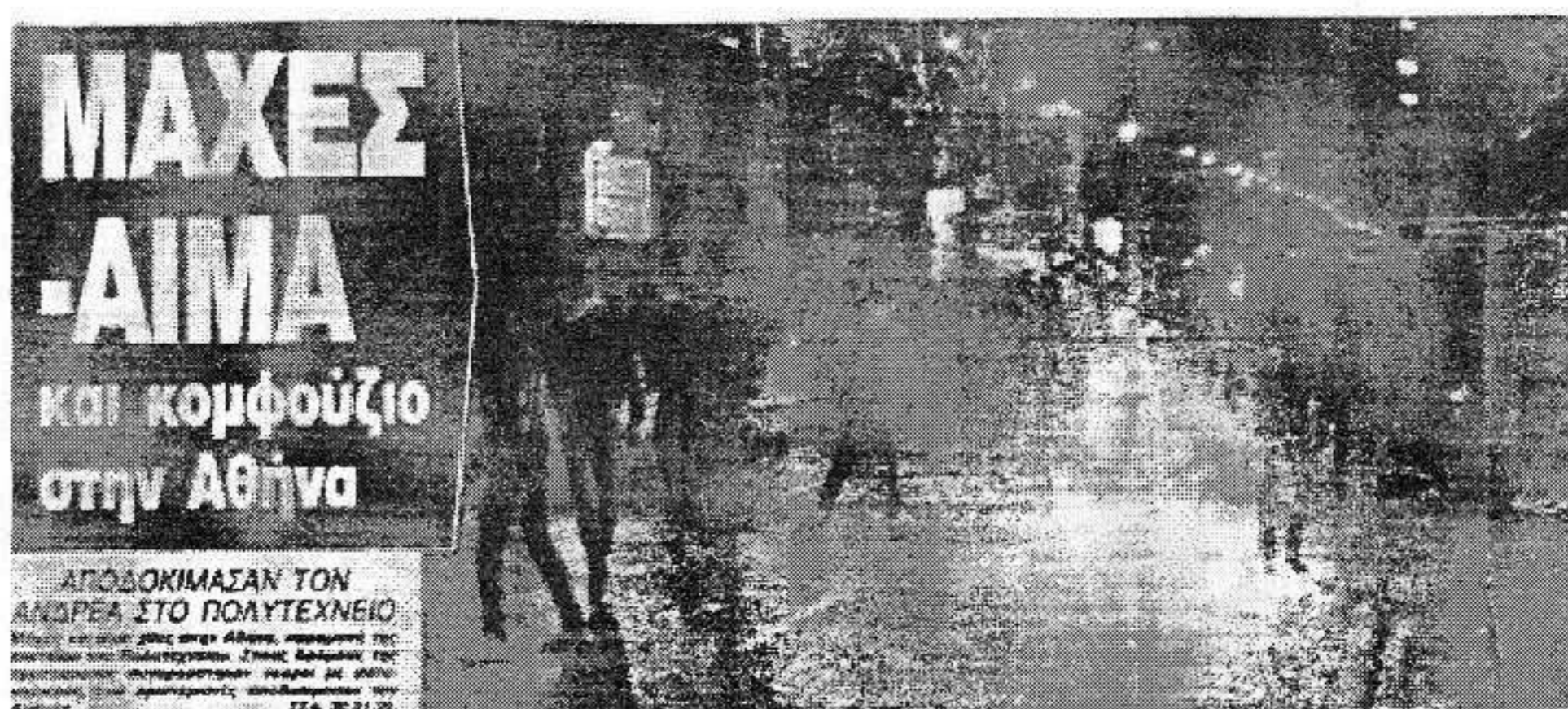
διαλύσουν τους συγκεντρωμένους, ενώ αργότερα επιχειρούν να διώξουν τον κόσμο, διαδίδοντας με τπλεβόα, από τη γωνία Πατισίων και Στουρνάρη, την ύπαρξη προβοκατόρων ανάμεσα στους συγκεντρωμένους. Εγκαταλείπουν το Πολυτεχνείο, χαρακτηρίζοντας την κατάληψη ανεύθυνη και τυχοδιωκτική και συζητούν να καταγγείλουν τους αριστεριστές και την πρωτοβουλία της κατάληψης με ανακοίνωση στον τύπο.

Το ίδιο βράδυ, γύρω στις 11, ομάδα ατόμων (στην οποία δε συμμετείχαν μόνο φοιτητές) λαμβάνει την πρωτοβουλία για διεξαγωγή ξεχωριστής συνέλευσης στην οποία συμμετέχουν αναρχικοί, τροισκιστές, μαρξιστές, λενινιστές και ανεξάρητοι εργάτες, συνέλευση η οποία αποτελεί τη βάση των εργατικών συνελεύσεων της κατάληψης. Στο διάστημα αυτό γίνεται μυστική σύσκεψη ΠΑΚ και ΚΚΕ, με σκοπό να εκκενωθεί ο χώρος του Πολυτεχνείου πραξικοπηματικά. Η ομολογία αυτού του περιστατικού γίνεται τρία χρόνια αργότερα στην ΚΟΜ.ΕΠ. (Κομμουνιστική Επιθεώρηση 11/76).

Το επόμενο βράδυ πραγματοποιείται σύσκεψη με πρωτοβουλία εκπροσώπων ΚΚΕ-ΚΝΕ με θέμα ακόμα μια φορά τη διάλυση της κατάληψης, τακτική που συνεχίστηκε και τις επόμενες μέρες. Στις 16 και 17 Νοέμβρη οι συγκρούσεις γενικεύονται με σπύσιμο οδοφραγμάτων, καταλήψεις δημόσιων κτιρίων και επιθέσεις σε τράπεζες και τη χωροφυλακή. Οι ταραχές συνεχίστηκαν και τις επόμενες μέρες.

Το Πολυτεχνείο σήμανε το τέλος του "εμφυλίου" και την αρχή της εθνικής συμφιλίωσης που ολοκληρώθηκε το '81 με την άνοδο του "συνδικαλισμού" στην εξουσία. Η μεταβατική περίοδος σημαδεύτηκε πολιτικά από το δίλημμα "Καραμανλής ή τάνκς" και κοινωνικά από αιματηρούς ταξικούς αγώνες. Όπως κάθε επέτειος, έτσι και το Πολυτεχνείο, μετά το '81, συνδέθηκε με μια πορεία μνήμης και έμεινε στο τελετουργικό αντί να αποτελέσει μια αφορμή για όξυνση των κοινωνικών αγώνων. Άλλωστε πλέον είχαμε δημοκρατία, τι τους θέλαμε τους αγώνες; Έτσι, κατέληξε "γιορτή της δημοκρατίας" και συνδέθηκε με την εθνική ενότητα.

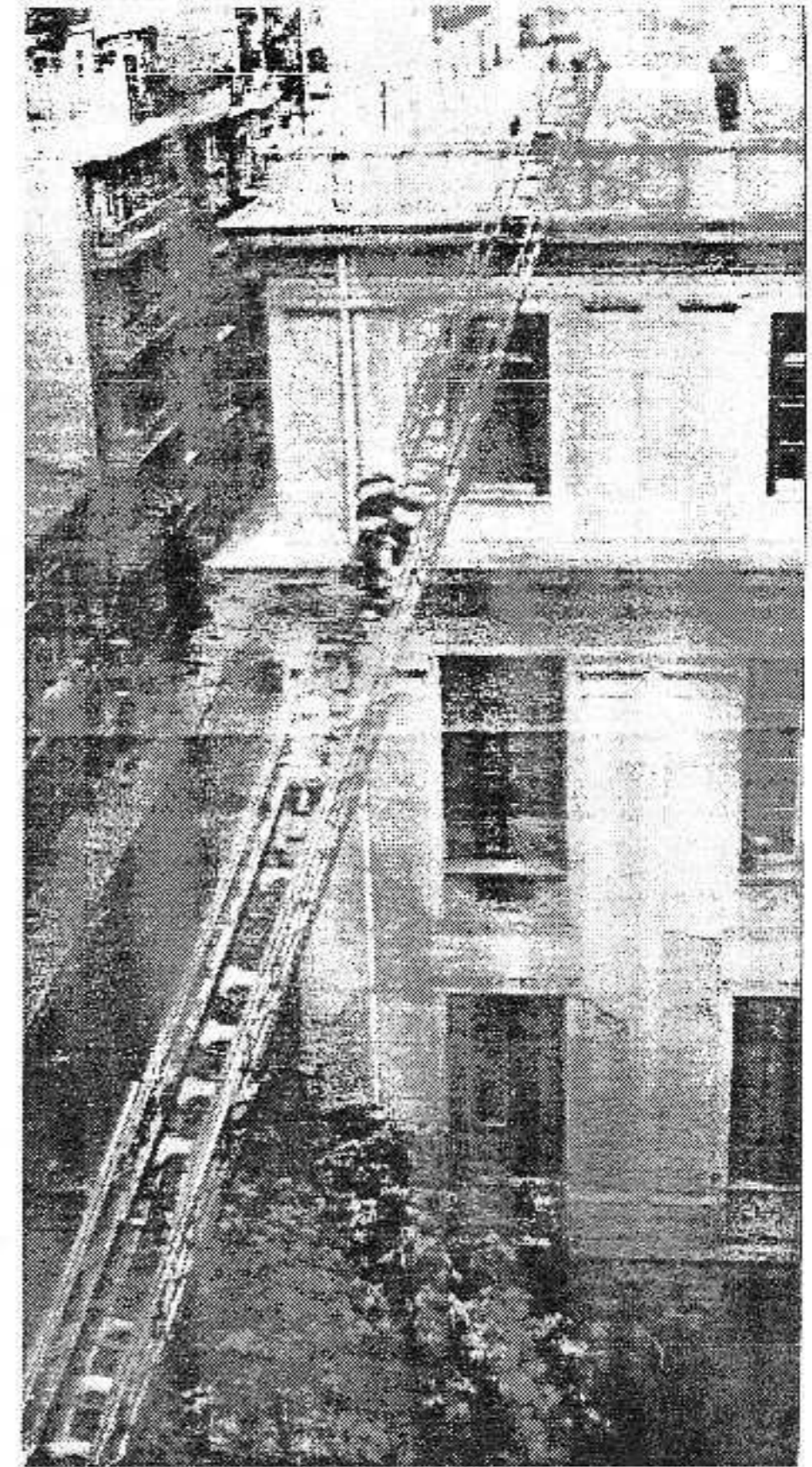
**Οι εξεγέρσεις είναι ρήγμα στο "υπάρχον"
και δημιουργούν το δικό τους χώρο και χρόνο**

Η εξουσία μη μπορώντας μέσα στον ολοκληρωτισμό της να αντιληφθεί την ύπαρξη του διαφορετικού, προσπάθησε και προσπαθεί να το εντάξει μέσα στην κανονικότητά της. Διαχειρίζεται την κοινωνική ένταση με αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό ("εκδημοκρατισμός") μέσα από δικούς της θεσμούς (εκλογές). Έτσι, εμφανίζεται να ικανοποιεί τα αιτήματα της εξέγερσης, μένοντας στο θεαματικό, χωρίς να προχωρά στο ουσιαστικό, αφού αυτό θα ερχόταν αντίθετο με τη φύση της.

Αυτή η διαχείριση και η λογική αλλαγής του πολιτικού συστήματος μέσα από το ίδιο το σύστημα, στηρίχθηκε κατά βάση από το ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ και τις παραφυάδες του που επί της ουσίας ζήτησαν μια παθητική ανάθεση οποιασδήποτε προσπάθειας διεκδίκησης στους "ειδικούς της επανάστασης". Όπως το '74 το ΚΚΕ μοιρολογούσε που δεν μπόρεσε να αποτρέψει την κατάληψη και στη συνέχεια την οικειοποιήθηκε με γνώμονα την ψηφοθηρία, έτσι και σήμερα με την ίδια λογική περιφρουρεί τη βουλή από "προβοκάτορες" με τον ίδιο ακριβώς σκοπό. Με τη δική τους λογική αυτοί θέτουν τα στενά όρια στον τρόπο αντίδρασης των καταπιεσμένων, ενάντια σε καθετί εξεγερσιακό, παίρνοντας το ρόλο των "εκλεκτών" και της ιεράς εξέτασης των κοινωνικών αγώνων.

Δε θα μπορούσε βέβαια να λείπει και η αναφορά στους σύγχρονους δεξιούς και δήθεν σοσιαλιστικούς κομματικούς μηχανισμούς, οι οποίοι προσπαθούν να πείσουν ότι υπάρχουν ως συνεχιστές του οράματος των εξεγερμένων του '73, από τη θέση της εξουσίας. Πέφτουν όμως στις αντιφάσεις αυτής της λογικής όταν καταστέλλουν τις εξεγέρσεις του σήμερα αλλά και όταν με κάθε τρόπο επιχειρούν να "σκοτώσουν" τη μνήμη των εξεγερμένων του Πολυτεχνείου, μιλώντας για ειρηνικές αντιδράσεις, ενώ τα γεγονότα μας λένε ακριβώς το αντίθετο, αφήνοντας μόνο το ακίνδυνο μνημειακό χαρακτήρα της, με σκοπό τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης.

Η εξέγερση ούτε προπαρασκευάζεται ούτε προκύπτει σαν συνέχεια εκδηλώσεων μνήμης. Η κάθε εξέγερση αποτελεί αντανakλαστικό ενός ζωντανού κομματιού της κοινωνίας και εκτυλίσσεται ανεξάρτητα από το πόσο και πώς την πολεμούν.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΔΕ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙ ΣΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

"Μετά το χάος έρχεται πάντα η "τάξη". Αυτή είναι η μοίρα της επανάστασης. Κι αυτή είναι η μοίρα των νεκρών της - να τους αλλάξουνε το νόημα του θανάτου προς όφελος των ζωντανών και προς όφελος της εξουσίας.

Γιατί ό,τι επήλθε είναι η εξουσία. Αυτή θα μας πει τι ήταν το παρισινό 1871, το ρωσικό 1917 και το ουγγρικό 1956. Αυτή θα μας πει τι ήταν η επανάσταση στο παρελθόν και τι "οφείλει" να είναι στο μέλλον. Αυτή θα στήσει αγάλματα στον Μαγιακόφσκι, στον Γκεβέρα, στο Πολυτεχνείο - κι αυτή θα ξαναστήσει τα πολυβόλα μπροστά στα αυριανά Πολυτεχνεία"

Γ. Λυκιαρδόπουλος

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ
ΣΤΕΚΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ
αίθουσα 11, κτίριο Χημικών Μηχανικών
stekipolytexneiου.org